

жвози, което са намърва въ самата сжщност по излагаемия предметъ, и като че са ражда отъ самия предметъ, тъй шото на читателя или слушателя са вижда, като че я намалъ преди да прочете или чуе за нея, и слѣд. като че не е щѣла никакво учение отъ страната на писателя, който са пакъ мжчилъ да я намърн. Таквази мисль може да прѣдстави нѣщо велико, нѣщо високо; по простосърдечната или наивната мисль вынагы прѣдстави нѣщо малко, невъзвышено. Тѣй Цицеронъ въ една рѣчь противъ *Верреса*, говори за статуйтъ на *Церера* и *Триптулема*, които този Римскый граждавинъ искалъ да си присвои, но спорѣдъ чрезмѣрната имъ тежиза той неможалъ нито да ги премѣсти: «Изяществото ги подхвърлило на опасность за плѣнь — величината ги отжрва!»

Най-подиръ, трѣба да забѣлжимъ, че има мысли които самы по себе си нѣматъ никое друго достоинство, освѣнъ истинната. Тѣ въ множеството си прѣдставятъ са на съкы здравомыслящъ человекъ, и безъ напрѣганіе на ума раждатъ са изъ предмета, за който писательтъ или ораторътъ говори. Тѣзи мысли сж просты, обыкновенны, и често даже простонародны; за туй, по необходимость, тѣ трѣба да са накычатъ съ хубавы фразы, какъто да имъ са даде извѣстенъ видъ на новостъ, величіе, благородство или друго нѣкое съвършенство. Нѣма нищо по-право, ёще по-просто и по-обыкновенно отъ тѣзи мысли: *смертьта никого не жали*; — но Гораций я възвышава и прави я нѣкакъ нова като казва: «Смертьта сваля долу чертогытъ царскы тъй, както и колыбытъ сиромашкы.»

Тѣй ный преминуваме вече въ Теоріята на слога или стилиа, която е първата часть на Словесността, като начнемъ отъ опредѣленіето на самото за него учение — стилистиката.